

SEMESTRÁLNÍ PRÁCE Z PŘEDMĚTU DĚJINY ODĚVNÍ KULTURY

1. Hana Podolská- Švadlenka, která vytvořila špičkový módní závod.
2. Ideály a idoly v průběhu staletí a desetiletí.

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI UNIVERZITNÍ KNIHOVNA	
Přir. č.	2130502
Signat.	B14987
Kč	

UNIVERZITNÍ KNIHOVNA
TECHNICKÉ UNIVERZITY V LIBERCI

3146180933

Datum: 19.3.2003

Vypracovala: MARCELA OLŠOVSKÁ

HANA PODOLSKÁ

Portrét Hany Podolské. Foto Carola 1933

vlastním jménem – Johanna Vošahlíková
* 16. 5. 1880 Markhausen v Alsasku-Lotrinsku
+ 15. 2. 1972 Praha
manžel Viktor Podolski
dvě děti

HANA PODOLSKÁ - Švadlenka, která vytvořila špičkový módní závod.

Její jméno fungovalo samo sobě. Výraz „dát si ušít u Podolské“ se stal v dámské společnosti synonymem pro prvotřídní zakázku. A nebylo mnoho těch, kteří si tento luxus mohli dovolit.

V adresáři hlavního města Prahy figurovala jako Jana Vošahlíková, doma jí však nikdo neřekl jinak než Hana. V záznamech hřbitovní správy na Olšanech je vedena pod jménem Jana Podolská.

Otcem byl architekt František Vošahlík, kterému se s jeho manželkou Johanou narodilo dvanáct dětí. Dospělého věku se dožila polovina – Terezie, Anna, Johanna, Jan, František a Rudolf. Johanna, tak řečená Hana, se narodila v Merkhausu v Alsasku-Lotrinsku 16. května 1880. František Vošahlík zemřel na tuberkulózu a zůstalo po něm šest nezaopatřených dětí. Aby vdova uživila rodinu, pomohl jí švagr v Praze otevřít krupařský krám. Hanu práce v krámě příliš nebavila. Na její studium však nebyly peníze. Vyučila se tedy v Celetné ulici švadlenou. Bratři Jan a František se stali architekty.

Hana pracovala v Celetné ulici do té doby, než se pohádala s mistrovou. Byl to velký spor a zde se informace ze zdrojů liší, neboť jeden zdroj říká, že mistrová nafackovala Haně a druhý, že Hana nafackovala mistrově. Každopádně budoucí majitelka jednoho z nejznámějších módních salónů z práce odešla a doma oznámila, že už pro nikoho pracovat nebude a nikdo ji nedonutí, aby se do učení vrátila. Začala šít po domech a pomáhala matce živit rodinu. V té době v Praze pracovalo přes dva a půl tisíc krejčích.

S akademickým malířem Viktorem Podolským se Hana seznámila na korzu ve Stromovce. Šaty na svatbu s tímto polským zemanem si ušila sama.

Ještě jí nebylo osmadvacet let a už si mohla z našetřených peněz a nevelké půjčky otevřít malý podnik ve Vyšehradské ulici – Salón u pěti králů. Zaměstnávala dvě švadleny. Její renomé rostlo. Salón pak přesunula na roh Jungmannovy a Vodičkovy ulice. V roce 1914 se rodina Podolských přestěhovala do luxusního bytu ve čtvrtém patře paláce Lucerna a matka čtyřletého Miloše a tříletého Viktora zde otevřela módní ateliér. Byl celý v šedém tónu, benátská zrcadla, růžový mramor. Měl zvláštní osvětlení kabin pro denní i noční atmosféru. Salon musel vypadat nádherně a zákaznice se v něm musely cítit dobře. Vždyť jimi byly dámy z celé pražské honorace. Stálými zákaznicemi byly Marie Baťová, Olga Scheinpflugové, Lída Baarová, Hana Benešová, Adina Mandlová a další.

Česká móda si zakládala na jednoduchosti i praktičnosti, což bylo typické pro anglický styl. Právě Hana Podolská dokázala ve svých modelech dokonale spojit francouzskou eleganci s její grácií, skvělé anglické krejčovství a pohodlnost. Kralovala kostýmům a pláštům.

Hana rozšiřuje svůj ateliér do dalších pokojů. Manžel odchází ze svého zaměstnání a pracuje jako návrhář v ateliéru své ženy. Po válce se z módního ateliéru postupně stává luxusní modelový dům. Pořádá přehlídky s více než šedesáti modely dvakrát do roka. Vlastní kožešnictví, kloboučnickou dílnu, pletařskou výrobu, kabinové manekýny, desítky švadlen, to vše potvrzuje úroveň modelového domu.

Jako první pořádá přehlídku mimo salón. Koná se v Haškově kabaretu a je jen pro zvané. O rok později se přehlídka koná v divadle Komédie.

Podolská s Rosenbaumem byli první v Praze, kdo zaměstnával profesionální manekýny, které denně docházely do salónu. Majitelka je rozdělovala podle typu na mladistvou, sportovní nebo elegantní. Za nejdůležitější považovala u manekýnek ladnou chůzi. Modely předváděly i dámy ze společnosti např. členka Národního divadla Jarmila Novotná, která si v salónu nechala v roce 1927 ušít historické kostýmy pro roli Violetty v Traviatě. V těchto kostýmech vystupovala ve stejné roli za druhé světové války v Metropolitní opeře v New Yorku. Šaty zůstaly v archívu opery a dodnes se vystavují.

Tak tedy salón dokazuje, že vyhoví dámám z lepší české společnosti, ale i náročným herečkám, pro které Podolská šije kostýmy jak na jeviště tak pro film. Nejlépe si asi vybavíme Adinu Mandlovou a její večerní toaletu ve slavném filmu Kristián.

Svého času byla čekací lhůta na šití i půl roku. Minimálně u jedné zkoušky byla majitelka salónu, která každý hotový model zkontrolovala. Kostým stál tři tisíce korun.

Podolská pravidelně jezdila na pařížské přehlídky spolu se svou kreslířkou Hedvikou Vlkovou, která pro ni pracovala šestnáct let. Smysl Hany pro radostnou pařížskou módu a střízlivý anglický styl jí pak přinášel ocenění v Berlíně a ve Stockholmu. Byla v pravém slova smyslu krejčí. Sama nekreslila ani nenavrhovala, ale udávala styl a svému domu vtiskovala ráz. Měla vkus a smysl pro detail. Z jejího domu vyzařoval duch poctivosti a elegance.

Úspěch modelového domu však mohl stěží vyvážit rodinné tragédie. Hanin manžel zemřel na honu v roce 1926. Už se neprovdala. Synové si to nepřáli. Starší Miloš před vánoci v roce 1935 oslepl a zemřel 28. ledna.

5. března 1948 byl modelový dům Hany Podolské znárodněn a přejmenován na Oděvní službu Eva. Ona, která vždy dohlížela na chod celého závodu, mohla teď dohlížet na práci uklízečky. Brala 2400 korun měsíčně.

V šedesátých letech emigroval syn Viktor do Ameriky. Zůstala sama. Zemřela 15. února 1972. Majetek odkázala pečovatelce, která se o ni před smrtí starala. V roce 1997 dědička pomník na Olšanech prodává prý kvůli finanční tísní. Popel z urny údajně nechala rozptýlit. Záznam o tom však neexistuje.

IDOLY A IDEÁLY V PRŮBĚHU STALETÍ A DESETILETÍ

Móda se mění tak často, jak se mění představy o ideálu člověka. Ideál se často přibližoval ke stylu architektury v tom či onom období nebo byl ovlivněn technickým pokrokem jako tomu bylo na konci 19. století. Je to kult, kterému se každý chce podobat, ale není to zdaleka tak lehké někdy dokonce i zdraví škodlivé. Nejde však jen o vnější vzhled, ale také o povahové vlastnosti a životní styl našeho ideálu, a proto je Gotika plná zženštilých rytířů a Barok má nepřeborné množství kavalírů. Jak se tedy představy o ideálu mění?

Egypt

Ideálem ženy žijící ve starověkém Egyptě byla vysoká, štíhlá, plochá černovláska s útlým pasem a širokými rameny. Velice důležitá byla péče o tělo a to jak hygiena, tak i kosmetika. Ke zvýraznění krásy používala antimon a zelený malchit, kterým líčila oči do mandlového tvaru.

Řecko

Nejdůležitější byla harmonická osobnost, spojení krásy a dobra. Důraz kladen na vyváženou výchovu tělesnou i duševní, citovou i rozumovou. Krása je pro Řeky konkrétní, lze ji smyslově vnímat. Proto i bohové a bohyně jsou obdařeni lidskými vlastnostmi a mají lidskou podobu. Ideálem bylo nahé lidské tělo v jeho přirozené kráse pohybu a proporcích.

Ženy nosily účesy tak, aby čelo zůstávalo odkryté, jemně rámované vlnitými vlasy. Tím vznikl tzv. antický profil – krásná linka vysokého čela přecházející v rovný nos. Za nejkrásnější byly považovány světlé vlasy a také světlá pleť. Přirozená krása byla podtrhována barvivem na obočí.

Řím

Krása je ozdobou žen, však ozdobou muže je síla.

Stejně jako dnes byla v antice módní štíhlá linie. Pomáhaly k ní lázně, masáže děla i dodržování diet. Římanky si podvazovaly ňadra, aby docílily zpevnění postavy.

Vlasy si ženy odbarvovaly a k dosažení narudlého odstínu sloužilo speciální mýdlo vyrobené z kozího loje a bukového listí. Bílé líčidlo mělo vyzvednout krásu jemné pěstěné pokožky. Rafinovanost líčení spočívala v použití modrošedého líčidla k podmalování očí a černého k zdůraznění obočí a řas.

Gotika

Je dobou nového postavení ženy ve společnosti. To bývá někdy vysvětlováno zvýšenou úctou k panně Marii. Ženy jsou uctívány svými rytíři, kteří ke svým dámám chovají ryze platonické city. Uctívají krásu spojenou s mravností. Ideálem muže v je v této době zjemnělý mladík. Nosil zkadeřené velmi dlouhé vlasy zdobené obroučkami a nebyly výjimkou ani vlasy barvené. Zženštilí muži napodobovali ženské účesy a oblékali i dámské čepce. Od 14. století se muži líčili. Toto jejich počínání bylo často ironizováno např. ve hře Masticák.

Renesance

Znovuzrození antického ideálu jako plného ocenění a rozvoje tělesných i duševních sil člověka.

V tomto novém světě se dokonce zrodí nový typ osobnosti a to dvořan, muž, který byl všestranně kultivovaný, vzdělaný, žijící v dokonalém souladu sil fyzických i duševních. K jeho vlastnostem patřila elegance, jako samozřejmý výraz harmonické osobnosti. Už to nebyl rytíř, který se proslavoval v turnajích ani milenec, který zůstával věrný, byť nevyslyšen. Je to rytíř duchem i srdcem.

Ideální žena italské renesance měla jemné, husté, dlouhé, zvlněné vlasy barvy zlata nebo medu. Byla postavy velké, pevné, ale přitom ušlechtilých tvarů. Její kůže byla lehce narůžovělá krevním oběhem. Oční bělmo se namodrale lesklo, oko měla velké a oválné. Její krk byl štíhlý a oválný beze skvrn, ňadra velká a pevná. Nohy dlouhé, štíhlé a dole útlé. Ideálem se prostě stala žena přirozených, harmonicky vyvážených tvarů. Mezi renesanční ženy patří Mona Lisa.

Barok a Rokoko

Tato doba má nový ideál muže a to muže kavalíra. Jeho typickým znakem je nedbalá elegance.

V ranném baroku byly módní černé vlasy. Obarvení se docilovalo česáním olověným hřebenem. Bílá pleť a černé vlasy dodávaly ženám zvláštní rafinovanost. Byly v oblibě kypré až přebujelé tvary ženského těla. Tato oblíbenost „baculek“ souvisela se zálibou zakulacených tvarů v architektuře.

Ženy vrcholného baroku si vlasy hustě kadeří, tupírují, mastí, a pak stáčejí do loken, ty se podobají vývrtkám. Ženskost se přeháněla odvážnými dekolty. Módní byl úzký pas a vysoko vyšňerovaná ňadra.

Rokoko je známo zjemnělým až fantastickým oděvem, vysokými bílými parukami a velkým nánosem pudru. Ideální byla rozmařilost, dekorativnost a hravost.

Empír

Navrací se opět k vyváženosti a jednoduchosti antiky. Pas se zvedá vysoko nad přirozenou linii, poprsí je zvýrazněno hlubokým výstřihem. Šaty volně splývají, nepoužívá se žádný korzet ani krinolína.

Romantismus

Ideálem je citlivá dívka křehká a jemná. Důraz se klade na útlý pas a tak se znovu navrací korzet. Z čelního pohledu tvoří postava písmeno X. Dekolt odhaloval část ramen a tato partie měla v romantismu významnou úlohu. Linie oblých klesajících ramen zdůrazňovala ženskou křehkost a bezradnost. Bělostná šíje byla zviditelněna vyčesanými vlasy vysoko na temeni. Oblíbené byly lokýnky a uzly. Vlasy se zdobily velkými ozdobnými hřebeny.

Druhé rokoko

1850 – 1870

Opět se vrací krinolína jako následek rozšiřování sukní od doby Biedermeieru. Velký podíl na její vznik má i rozvoj techniky. Ta vyvinula novou lehkou krinolínu z ocelové konstrukce. Krinolínu už nedoprovází vysoká paruka, ale hladce sčesané vlasy na pěšinku.

1870 – 1890

Móda turnýry, aranžování dvojité sukně jako v Baroku. Silueta je docilována pomocí korzetu a vycpávek. Nepřirozená stylizace postav vynikla zvláště při pohledu z boku.

1900 – 1909

Ženské tělo je nutno sešněrovat a vycpat, aby odpovídalo ideálu přesýpacích hodin. Profil sledoval linii písmene S. Rukáv končil teprve u prstů, protože slušné dámy se zakrývaly co nejvíce, nejlépe od uší až po špičky chodidel.

Průsvitně jemná pleť a křehký pas byly nejdůležitějšími znaky krásy z přelomu století a platilo se za ně i ohrožením zdraví.

Bylo zapovězeno vše umělé jako líčidla a barvení vlasů. Na druhé straně nesměla být pleť opálená. Musela být sněhobílá a zesvětlovače pleti byly nepostradatelné. Modrofialové žilky na spáncích, krku a dekoltu se obtahovaly barvou, aby se tak zdůraznila delikátní citlivost. Šedé vlasy nevadily, musely být ale měkce zvlněny a volně vyčesány. Pravá dáma nosila jemnou vůni levandule.

Idolem desetiletí se stala SARAH BERNHARDT. Byla hereckou hvězdou a její první role v kalhotách byla triumfálním úspěchem. Kromě hereček měly na oblečení a vzhled žen největší vliv tanečnice. A byly to nakonec ony, které změnily módu. ISODORA DUNCANOVÁ (1878 – 1927) a MATA HARI (1876 – 1917) patřily k prvním, které před své publikum odvážně předstoupily téměř nahé, zahaleny jen do závojų.

1910 – 1919

Kolem roku 1910 bylo už používání make-upu velmi rozšířené. Používal se ale tak, aby výsledek působil co nepřirozeněji. Během války nebylo vhodné investovat peníze a čas do líčidel. Používal se jen nádech růže na rty a malé množství lesklé vazelíny na víčka. Vlasy, které se do té doby nosily v půvabných lokýnkách, teď dostávají přísnou pěšinku. Muži na frontě měly vědět, že se jejich ženy zřekly jakékoliv koketnosti, chovají se skromně a citlivě jako LILLIAN DIANA GISHOVÁ, která vypadala jako neškodná, soucitná zdravotní sestra, kterou si také zahrála v drama „Vítr.“

Zejména ošetřovatelky mezinárodního červeného kříže byly tak obdivovány dámami z vyšších kruhů, že se tyto dámy nechávaly zvěčnit v rouchu jeptišky nebo zdravotní sestry a tyto obrázky posílaly svým mužům na frontu.

Po válce došlo k vzestupu popularity hvězd němého filmu. Národní miláčekové z jeviště byli vystřídáni idoly ze stříbrného plátna. A z věrných, obětavých žen, se teď stali sebevědomí, muže vraždící vampové á la THEDA BARA. Byla exotickou kráskou s vyzývavým pohledem a malými ústy ve tvaru srdce. Byla ztělesněním hříchu.

1920 – 1929

Zlatá dvacátá léta – to byl charleston a džez, bubikopf a červené rty, volná láska a cigarety, kontrola porodnosti a krátké sukně. Alespoň tak jsou tato léta uložena v kolektivní paměti. Ve skutečnosti trvala bláznivá léta sotva pět let, od roku 1924 do roku 1929. Ale v té době se zato žilo dvojnásobně.

Vizáž určoval bubikopf. Kdo nebyl ochoten zbavit se starého copu, ten nebyl in. Protože většina mužů byla proti nakrátko ostříhaným vlasům, mnohé předstíraly, že si vlasy spálily nad olejovou lampou, či svíčkou. Ve 20. letech se účes „bob“ stal majetkem všech žen.

Doplněn tmavě orámovanýma očima a tmavě červenými ústy se zřetelně vykresleným „Amorovým lukem.“ Co největší vrstva líčidel byla co nejžádanější. Opálená pleť Coco Chanel velmi rychle našla své napodobitele. Svým nekonvenčním způsobem skoncovala s představou jemné dámy bílé jako sníh. Začaly se vyrábět opalovací oleje.

Byla to však JOSEPHINE BAKEROVÁ, která přes noc změnila všechny představy o kráse. Najednou byl ideál lascivní harémové dámy vystřídán novým idolem „black beautiful“ – explozivní černošky. Už ve svých devatenácti letech měla za sebou deset let zkušeností jako zpěvačka v nočních klubech. Jedno péro a pár banánů jí stačilo k tomu, aby vzala Paříž útokem. Sotva roku 1926 vstoupila na jeviště, stala se miláčkem národa. Najednou byla moderní hnědá pleť a vyholené podpaží a vlasy nagelované vaječným bílkem. Byla „přírodním živlem“ a vzorem mnoha žen. Stačilo být hvězdou Paříže, aby inspirovala celý svět.

Dalším idolem desetiletí byla manekýnka MARION MOREHOUSEOVÁ. Vysoká, štíhlá a pružná jako vrbový proutek. Byla ideálním typem pro flapper-módu. Tato móda jednoduchých košilek na špagetová ramínka nejlépe slušela štíhlým jakoby chlapeckým postavám tzv. flapper-girls neboli sladkým žabkám.

1930 – 1939

Po divokých 20. letech následovalo desetiletí tiché elegance.

Zdalo se, že vyhovět ideálu té doby je úplně jednoduché. Žena měla být štíhlá, ale už ne chlapecká, nýbrž ženská, k tomu sportovní, opálená, přirozená a pěstěná. Nalíčená maska 20. let byla považována za vulgární. Žádaný byl tzv. individuální vzhled. Aby ho zdůraznila, potřebovala žena tužku na obočí, aby v polooblouku obtáhla pečlivě vytrhané obočí, zlaté stíny, tuš na řasy. Na ústa potřebovala konturovací tužku a malý štěteček, kterým se nanášela rtěnka. Vlasy si nechala zase narůst v délce alespoň k bradě, pečlivě natočené do vln. Oblíbenou barvou byla blond.

Největší vliv na masy měl samozřejmě film. Přesto se jedna žena stala idolem i bez Hollywoodu. Byla to AMELIA ERHARTOVÁ, první žena, která sama přeletěla Atlantik. Skutečnost, že roku 1937 při pokusu samostatně obletět svět, za tajemných okolností zmizela kdesi v Pacifiku, přispěla k tomu, že se Amelia stala romantickým vzorem moderní předválečné ženy.

Hollywoodskou hvězdou pak byla GRETA GARBO. Vysoká dcera švédského dělníka měla široká ramena, plochá ňadra a úzké boky. A když dorazila do Hollywoodu, nikdo s ní nejednal jako s hvězdným materiálem. Až kamera odhalila kvality jejího symetrického obličej s obrovskými očima a pevně semknutými rty. Rozpoutala kult a říkalo se jí „Božská Greta.“

MARLEN DIETRICHOVÁ byla roku 1930 povolána do Hollywoodu jako „druhá Garbo.“ Rychle ale dokázala, že není žádnou napodobeninou, nýbrž že má vlastní charisma.

Dietrichová se pro svou zálibu v pánských oblecích stala vzorem mnoha žen, které si nechtěly nechat oblečení předepisovat.

1940 – 1949

Čtyřicátá léta aneb „móda je nezničitelná.“

Paříž byla extravagantní, zatímco v jiných zemích vládla módě chudoba. Od německých žen se očekávalo, že budou vypadat čist'ounce a upraveně, ale také skromně. Žádné šperky, krajky, kožešiny a už vůbec ne líčidla. Německá žena směla znát jediný cíl: darovat vůdci co nejvíce dětí.

Obecně se od žen očekávalo, že budou schopné a výkonné v práci a příjemné a laskavé doma. K tomu patřil dospělý, decentní, smyslný, ale ne provokativní vzhled. Obočí bylo jemně vykroužené a nejdůležitější byla v té době rtěnka. Rty se malovaly plně. Kosmetiky byl nedostatek, takže např. Angličanky používaly jako tuž na řasy leštadlo na boty.

Během války si ženy udržely štíhlou postavu bez námahy. Ideálem již nebyl chlapecký typ, protože po válce chtěli muži vidět ženšější tvary.

Na začátku čtyřicátých let nastoupila na místo bohyně stříbrného plátna Švédka INGRID BERGMANOVÁ. Její talent a přirozená krása, která nevyžadovala žádné přikrášlování, z ní učinily ideální typ pro válečná léta.

1950 – 1959

Diorův „New look“ způsobil v padesátých letech ohromný boom.

Vyumlkovanost v líčení byla diktována jako doplněk k novému stylu. „In“ bylo dokonale vykreslené laní oko a rudá ústa. Dospělé ženy velice často měnily barvu a tvar účesů. Nejoblíbenější barvou však zůstává světlá blond. Pokud nebylo možné vlasy dostatečně rychle přizpůsobit, musely pomoci příčesky. Ať už módní ofinky nebo klasické uzly, všechno se dalo přičesat a začesat. A nic se neobešlo bez laku na vlasy; zvláště na konci desetiletí, kdy natupírované a pevně nalakované vlasy vypadaly jako cukrová vata.

Ideál padesátých let nikdo neztělesňoval lépe než GRACE KELLYOVÁ. Její vystupování bylo aristokratické dávno předtím, než se sňatkem stala monackou kněžnou. AUDREY HEPBURNOVÁ symbolizovala slušně vychovanou dívku desetiletí: nevinnou, s laníma očima a posedlou tancem. Audreyin rozevlátý účes, husté obočí, černý rolák a kalhoty capri byly nesčetněkrát napodobovány.

V MERYLIN MONROEOVÉ se snoubila vyzařující nevinnost se vzhledem sexbomby a byla obdivována všemi, kteří se nemohli rozhodnout mezi „roztomilou dívkou a vtroušujícím vampem.“

Třída sama pro sebe byla i LIZ TAYLOROVÁ. Pozornost budila především svým střídáním manželů.

BRIGITTE BARDOTOVÁ byla výbušnou směsí dětskosti a zvrhlosti. Byla současně naivní i rafinovaná. Její nadurděná ústa a bikiny se staly symbolem ženského svádění.

1960 – 1969

Všechny pokrokové ženy chtěly dokázat svou nezávislost tím, že si nechaly ostříhat vlasy. Vzorem byla „hlava jako houba“ – sestřih, který nosili Beatles. Ideální typ desetiletí neměl žádné ženské atributy – byla to hubená nymfíčka, která hravě pokoušela svou sexualitu.

Dřívější maska ustoupila nové přirozenosti: Make-up starého stylu je již nemoderní. Plet měla vypadat stejně dokonale jako kůže nemluvněte. Líčení rtů bylo zakázané, trochu lesku jim dodalo vzhled vlhkých dětských úst. Ke standardnímu vybavení patřily různobarevné oční stíny, tmavé čáry na horním i dolním víčku, větší vrstva maskary i falešné řasy.

Americkým idolem se stala JACQUELINE KENNEDYOVÁ. Jackiein styl byl mladý a jednoduchý, a tak se stala typickou představitelkou šedesátých let. Jejím základním principem bylo postavit do popředí vlastní osobnost.

Kontrastem k elegantní Jackie byla JANIS JOPLINOVÁ. Ve vybledlém hippie oblečení ze starého sametu zaujala místo idolu mládeže. Zemřela ve 27 letech na předávkování heroinem.

Jako Barbarella byla JANE FONDOVÁ ztělesněním dívky kosmického věku: sexy a „chic“ v černém oděvu z lakované kůže, ve vysokých botách a s pistolí v ruce. Představovala zkrátka takovou ženu, jakou si muž vysnil na cestu po oběžné dráze. Skutečným idolem se však stala až poté, co se angažovala v protestech proti válce ve Vietnamu a v ochraně životního prostředí.

45 kg vážící TWIGGY přinesla renesanci „nevinného dětského pohledu.“ Brzy získala statut hvězdy.

1970 – 1979

Do této doby existovaly vždy ideály, které byly přijímány víceméně všemi. V 70. letech se lidé vůbec nedokázali shodnout na tom, co má být považováno za krásné. Pro jedny to byl idol hippies v čisté přírodě, pro jiné třpytivá umělost disko-hvězd.

Přirozený styl přijaly především pracující ženy. Měly vždy čerstvě umyté vlasy, pleť bez poskvrny a pěstěné ruce. Jen ne žádné barvy! Tónované denní krémy, oční stíny tělové barvy, bezbarvý lesk na rty a lak na nehty, to byly tajné zbraně ženy v lepším povolání. Mnoho péče bylo věnováno přirozeným účesům, jimž rafinovaný stupňovitý sestřih nebo trvalá dodávaly požadovanou plnost. Trvalá nebyla nikdy tak rozšířená jako v tomto desetiletí.

Poprvé se mohl člověk stát slavným a obdivovaným jen proto, že byl vždy ve správnou dobu na správném místě.

Taneční horečce děkuje za svoji získanou proslulost OLIVIA NEWTON – JOHNOVÁ. Její vystoupení po boku Johna Travolty v Pomádě učinilo z této blondýnky idol teenagerů.

ANGELA DAVIESOVÁ se stala idolem i přesto, že byla snědé pleti a intelektuálně zaměřená. Její kučeravý účes, který nosila s hrdostí, se stal módou jako afro styl.

1980 – 1989

80. léta přinesla „rozšířený“ styl, který se již neomezoval jen na make-up, účesy a obvyklé doplňky. Zaoblené, dokonale vytrénované a správně živené tělo bylo stejně jako již na konci 70. let základem vši krásy. Kdo byl bohatý nebo úspěšný, toho denně navštěvoval osobní trenér, který věděl, jakými triky se utváří tělo tak, aby se tu zúžilo a tam zaoblilo. A jestliže to samo o sobě nevedlo ke kýženému výsledku, existovala ještě plastická chirurgie, jejíž výkony vzrostly v 80. letech o 63%. Opět přišlo do módy zvětšování poprsí. Make-up už neslouží k vylepšení nebo k omlazení, ale spíše k tomu zesílit výraz tváře.

MADONNA není jen idolem 80. a 90. let, ale udělala jednu z největších kariér století. Miliony žen kopírovaly její oblečení, krajně krátké sukně na způsob spodniček, korzety kombinované s náboženskými šperky a natrvalými vlasy špatně odbarvenými na blond.

Existuje-li někdo, kdo se může rovnat Madonně ve věci předvádění sama sebe, je to CHER. Její nový styl, šaty ze sítě a kožených pásků, které odhalily tělo celé pokryté tetováním, povzbudilo mnoho žen, aby stejně jako ona oblékaly i po čtyřicítce útočné a sexy oblečení. Cher učinila tetování společensky přijatelným a jako první podnítila veřejné diskuse o kosmetických úpravách.

1990 – 1999

Skutečně moderní make-up by měl vylepšit přirozený vzhled ženy, aniž by ovládl nebo skryl vlastní krásu nebo osobitost.

Krása se stala vědou, která spíše než na genech a penězích závisí na inteligenci a informacích. Ti kdo si mohou všechno dopřát, nedávají vždy nejlepší příklad jako např. Michael Jackson. Mnoho žen si po vzoru hvězdy seriálu Pobřežní hlídka Pamely Anderson nechalo odstranit implantáty z prsou, když obrovská poprsí přestala být „in.“ Čím rychleji trendy přicházely a odcházely, tím častěji se nabízela přechodná řešení. V 90. letech se staly hitem push-up místo silikonu a nalepovací tetování místo opravdového.

V listopadu 1996 se narodila LARA CROFTOVÁ, první virtuální idol. Bez dětství, bez puberty se tu prostě objevila mocná žena s vnadami beroucími dech. Vše, čeho bylo zapotřebí pro setkání s touto fascinující postavou, byla Sony Playstation nebo počítač.

DIANA FRANCES SPENCEROVÁ se stala známou, po tom co uzavřela sňatek s britským následníkem trůnu, princem Charlesem. Miliardy lidí s ní prožívaly manželskou krizi, její angažovanost v boji proti AIDS, proti chudobě, drogám, nášlapným minám. Její úspěch na veřejnosti nerušil jen její tchýní, ale i ji samotnou. Svůj nikdy nekončící útěk před dotěrnými novináři tragicky zaplatila vlastním životem 31. srpna 1997. Po žádné jiné osobnosti století se netruchlilo tak jako po Lady Di.